

בעתונות הצבאית

סקיפה

התפרצות מתוך כיתור

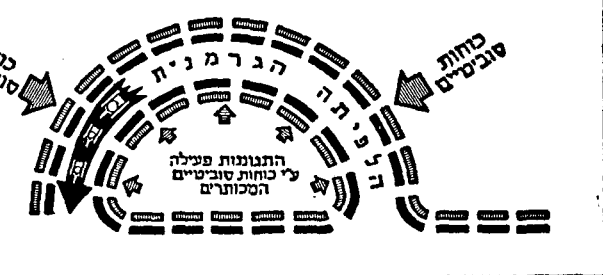
במצבים ידועים כמעט ואי אפשר בלעדיו. ובעצם, הרי מצבים כאלה עלולים מאוד להיוצר, לעתים, לא רק בפרשיות נסיגה כי אם גם תוך פעולות התקפה נועזות, ובכלל במצבי היאבקות, זרימה ודינמית. והאיוהו חכם" — הרואה את הנולד והמתקין עצמו לקראת

ודאי מ"אותות-הזמן" הוא, שמחשבתם הצבאית של כמה וכמה צבאות מופנית בזמן האחרון יותר ויותר לצורות וגלגולים יוצא-דופן שונים של "מלחמה-בלתי-תקינה". שני הסוגים הבלתי-תקינים, ששימשו במרוצת השנה האחרונה נושא למאמרים ודימונים בעתונות הצבאית של מעצמות כארצה"ב וכריטניה ואף צרפת (אך גם בשורה של מדינות אחרות → כבלגיה, שביצריה, גורגניה ועוד) — היו: המלחמה-הזעירה וכוחות-המחתרת.

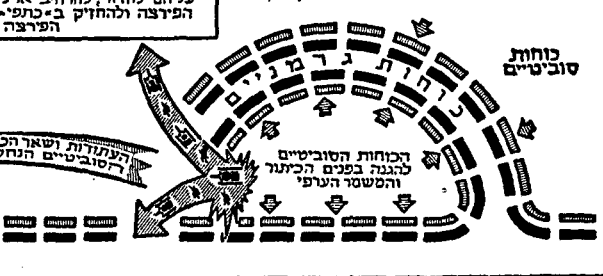
עתה, במסגרת ההתענינות הכללית בנוהגים אורסיביים גמישים, הופיע בהשקפה הצבאית האמריקאית (חוב' יוני ש. ז.) גם מאמר מיוחד, מאת לטר. קול. ה. ד. לינד, על "התפרצות מתוך כיתור".

אופינית הערתו של בעל-המאמר, כי בצד "הלימוד המקובל עד כה של צורות-היסוד: ההתקפה, ההגנה, הפעור-להתמשהח" — יש לראות בסוגיה זו נושא נוסף, המחייב עיון וחקירה לקביעת "הלכת-מעשה" מסוימת ואימון חבר-מפקדים בה. האמת האובייקטיבית הגנה, כמובן, כי סוגית ה"יציאה מכיתור" מופיעה כאן כאחות ובת-לואי הכרחית לאותה סוגיה שלישית, ששמה: "פעולה משהח", אשר בעבר לא נטו ליחס לה אותו מעמד של "צורה שלישית" עצמאית בצד מושגיה-המלחמה הקלסיים מקודש-הדורות "התקפה" ו"הגנה". כל ענין הפעולה-המשהח לבש בשנים האחרונות אקסוצליות מיוחדת נוכח הבעיה של הנהלת מלחמה, בפרקה הראשון, הפותחת תוך אי-שויון בין כוחות שני הצדדים — והצורך, "להרויח זמן", תוך "יתר-רים על שטח", בקצב אטי, אך גם באורח תכליתית ככל האפשר. והרי בעיות אלו של "הגנה גמישה" (שזהו בעצם — שם אחר כמעט לאותו דבר עצמו) הונחה, למשל, ביסודם של תימוני השנה שעברה במזרחה של צרפת. והן הספיקו גם להוליד מעין ספרות-בירורים והערכות שלמה (ביחוד, כמובן, במדינות העולות בתור הראשון, להוקק לביצוע דרכיה-המלחמה האלו — כלומר — שוב, בראש וראשונה: בצרפת). והרי אין בעית ה"יציאה מהכיתור" אלא התגלות מסוימת אחת מכל הפרשה האופרטיבית הזאת של "הגנה גמישה" ו"פעולה משהח": התגלות, שהיא — אמנם — המינימום הסוכנת למדי, אך

סכיטה של כיתור כוחות סובייטים ע"י הגרמנים

תכנית סובייטית לפריצה מתוך כיתור

אפשרויות, הצפויות בחובו של העתיד הזה.

סיכומו של דבר: במאמרו זה של לטר. קול. לינד יש לראות לאו דוקא מחקר עיוני סתמי, כי אם מסקנה מסוימת, הן מנסיגות מלחמה-העולם השנייה (בשל-ביה המאוחרים יותר), והן מלקח מצבים מסוימים שבמסע-ההתקדמות-ההנסיגות בקוריאה — ולא פחות מזה: מסקנה של ההערכות לגבי אפשרויותיו של המחיר בשטח מלחמה אופרטיבית-דינמית — בכלל, וביחסי-כוחות בלתי-מאוזנים מלכתחילה — בפרט.

הפעולה האמשהה" — מציע אף מעין טיטה של כתב הדרכה למצביאים ומפקדים לקראת מצבייכיתור ושבירתם. והרי תמציתה של הטיטה: —

טבעי, אפוא, שבעל המאמר, המנסה לעשות מהיציאת כיתור דברמה מקביל למאמצי הניתוח, ההנחיה והסיט טמטיזיה שנקטו בהם מכוניגייסות צרפתיים לגבי

1. מסיבות כלליות. — יש בכושר האספקה הפנימי באויר, ובניצול תובלת-מנוע למסעות ארוכים, כדי להעתיק מצבייכיתור.
2. משימות פיקוד-עליון — יש להתאמץ ולסגת בטרם כיתור. לפי הוראות פיקוד עליון יש ללכת לקראת כיתור, אך הפיקוד חייב להחליט מבעוד זמן על ביצוע הפריצה מכיתור. כל היסוס והשהיה ימעיטו את אפשרותו ויעלו את מחירו.
3. הארגון. — בתוך ה"כיס" יש לקבוע מיד פיקוד אחיד. אם ייקבע כוח-חילוץ, כדי לסייע מבחורן לשבירת הכיתור — יהיה מפקד משותף לו ולמכותרים. לפי גוף ה"כיס" והכוחות המכותרים יקבע הצורך במפקדי-משנה נפרדים: א) להגנה ניידת על הכיס. ב) לכוחות ההתפרצות. ג) ליחידות-השירות והמיתקנים. את הכוחות המתפרצים יש לרכז ב"קבוצות-קרב", לפי אזוריהם. פקודות מסוג "יפרוץ כל אחד מהכיתור, כיולתו" — פירושו תזוה-נבואה עתיר-קרבנות; הכל צריך להיות מאורגן ומכוון.
4. השטח. — טיב השטח משפיע על פריצה-מכיתור, בקבוע עמדות-מגן הטובות להגנה-הניידת — ונתיבות לכוחות ההתפרצות הנוחים מבחינת תנועות-גישה, הסתר, העדר-מכשולים (ככל האפשר — במגמה הישירה והקצרה לקראת כוח-חילוץ!).
5. מצביי-אויב. — אויב לא יוכל להיות חזק בכל היקפו של ה"כיס" (וביחוד בראשית הכיתור); ע"כ תמצאנה נקודות הנוחות להבקעה מרוכות ע"י המכותרים, אך כעבור זמן-מה כבר תבצר טבעת-האויב, כדי עצירת כוח-חילוץ. האויב יהיה צר לגנינות התפרצות והטעיה בענין המקום.
6. מצב המכותרים. — המכותרים שב"כיס" — וביחוד, אם לא הוכנו ולא אומנו לקראתו — נתונים מלכתחילה במבוכה ודיכאון, ערעור-משמעת והתערבבות יחידות-לוחמות ושירותיות. הכרחיים: תכנון ואימון קודמים למצביי-חירום כאלה; ידיעת תנוחתן של היחידות הראשיות שמחוץ לכיתור (לקביעת כיוון ההתפרצות); ההגנה תקיפה (ביחוד לגבי גייסות-שירות); פינוי בטרם כיתור של יחידות-השירות פרט למינימום החיוני; ביצועה בהקדם של תכנית טקטית שקולה ושפוטה לשבירת הכיתור.
7. ניהול המבצע. — יש לצמצם מלכתחילה את ה"כיס" למען הקל הן על הגנתו והן — אח"כ — על ההבקעה מתוכו. ההגנה על גרותיו — ניידת (רהבת-חיות), כשעיקר הכוחות שמור ברזרב להבקעה — ריכוז סיוע הארטילריה (והאוויר) וגושי הרגלים והשריון באזור ההבקעה, גוסס-מבצעי-הדירה. גם בהתפרצות מקיימים את שלושת שלבי-החדירה: ההבקעה, הרחבת הפרצה ליד "כתפותיה" והניצול (כאן — בדרך החזרה אל חזית הכוחות שמחוץ לכיתור). קרב-מאסף ע"י יחידות המגינות על היקף ה"כיס" או המחזיקות ב"כתפי" פירצת-ההבקעה או ע"י אלה ואלה גם יחד, על כוח החילוץ לסגל את תכניתו למהלך ההתפרצות במציאות, וכן לתכנן ולהכין את הסעד ראשון לכוחות שנמלטו ואת ארגונם מחדש.
8. הגנה. — משמעת חמורה. הפעה-אישית מופתית של המפקד — נדרשים בכל דרגי הפיקוד, כדי למנוע את התפרקות היחידה מבצעת-ההבקעה, וכן — יש למסור בשלמות לגייסות על המצב לאמתו, משמתכונים להתפרצות.
9. מנהלה. — בטרם כיתור, מפנים אספקה, יחידות ומסות בלתי-חיוניים ומארגנים אספקה-מחדש באויר. עם הכיתור, יש בפינוי הפצועים ואנשי-השירות בדרך האויר כדי להקטין את הצפיפות. להקל את עול היחידות-הלוחמות ולשפר את רמת-הרוח והמשמעת. הכרחי אימון בהשמדה תכניתית של צידונו. פן ישתמש בו האויב. בלא התכנון והאימון צפוי "שכרון השמדה" או העדרה הגמור של השמדה... הסדרת סדר-התנועה לובשת חיוניות מיוחדת ערב ההתפרצות ובמהלכה, כי יהיה הכרח לרכז את הכוחות במהירות (ובמפתיע), ול"השחילם" בזריזות דרך הפרצה.

1950). "לפי שלכוחות גדולים תמיד עורקי-עורף נרחבים, החיוניים ליכולתם התוקפנית, הרי כיתורם של הכוחות, ע"י ניתוק עורקי-חייהם אלה, הביא תכופות בעבר להשמדת

בסיכומה-כללי מנסה בעל-המאמר לציין את טיב התמור רות האופרטיביות האופייניות לתקופתנו (בהסתמכו גם על לקח כחות ארה"ב שנותקו בצפון-מזרח קוריאה, בדצמבר

הדוגמות ההיסטוריות (הגרמניות מזה, והרוסיות — מזה) אשר ניתנו בגוף המאמר. אם גם דוגמות אלו, לגופן, אינן ממצות את הלקח כולו.

עכ"פ, יש בהצגת הנושא משום נסיון ראשון מעורר-ענין: הן לגופו, והן — כאמור — במסגרת חיפושיה הכללית של המחשבה האופרטיבית בזמננו. ויש לשער, כי מלומדי-נסיון-קרב עוד יעמיקו ויוסיפו בסוגיה זו.

מנסיון סיוע-האוויר-המהודק

פגיעה מהמדוייקים; ובממצע אין חיל-האוויר משיג אלא פגיעה אחת לשמונה הטלות. פצצות-ריסוס הנן כלי תכליתי, וכן רקיטות הנט. אך הנאפלם עולה עליהם.

לדבריו — יש לקבל את ההלכה של חיל-האוויר בענין עדיפות משימות ה־ Interdiction («בידוד שדה-המערכה», ע"י מניעת האספקה ותגבורות האויב מלהגיע אליו). «הגיוני בהחלט להלום במכונית או בקטר בעודם, ננית, 80 ק"מ בעורף, מקרה-חזות, — תחת לחכות עד אשר יביאו לחזית את מטעניהם». ה־

גימנט של ברג.ג. מיכאליס נוכח בשפע הוכחות לערך משימות ה־«בידוד», שעה שהתקדם מתוך ראש-הגשר של פוסאן: «מכוניות-תחמושת ודלק, גשרים, מסי-לוח-ברזל; והמון חיילי-אויב מתים».

המחבר נזכר בקרבות המרים ליד טייגון, כאשר עצמת-האוויר הצילה את המצב. «רגימנט אויב לפת אותנו מן האגף. היה זה מצב דחוק למדי. בקר-האוויר הקידמי שאתנו הצליח להתקשר עם יחידה בת שבעה מטוסי B-26 (מפציצים-קלים), אשר לא עלה בידם לבצע את ההתקפה על המטרה שסומנה להם מלכת-חילה. ביקשתי מהם «מהלומה». הדלק שאתם היה מועט, והרעש שהקימו היה מתריד, אך הם ביצעו טיסת-הטלה אחת למעננו והטילו שני טון פצצות

המכותרים. אך האמנם צפויה השמדה כזו בכל מקרה ומקרה? האין, לעתים קרובות, בהתהוות «כיסים» כאלה משום תוצאה של הניידות המוגברת שבמלחמת-זמננו? והאין, על-כן, התכנון והאימון להתפרצות-מתוך-כיס חלק חיוני של נוסח-מבצעים ניד שכוחו?...

אפשר שעוד ראוי היה, בהודמנות אחרת, לשוב אל נושא זה — ואולי גם להביא בפני קוראי «מערכות» את

לאחר שפע הכללות וה־נסיונות-סיכום ביחס ללקח-קוריאה יש ענין מיוחד ב־«ציוני-עובדות» מעשיים. כאלה מצויים בשפע בדבריו של בריג.ג. אמריקאי, ג'. מיכאליס, (אשר ברובו של מסע-קוריאה פקד על «אגד-הקרב» ה־27), שנתפרסמו ב־«רשימות-המערכת» של ירחון «כוחות-הקרב» האמריקאי, חוב' יולי ש. ז. לחלק מדבריו שייכות ישירה לנושא, שהוצג לא אחת לבירור מעל דפי «מערכות» — הסיוע-האוויר-המהודק לחיל-הרגלים.

משנשאל, האם נהנתה יחידתו מסיוע-אוויר-מהודק מספיק, ענה:

«אי-אפשר שיהא סיוע-מהודק רב יותר מזה שהיה לנו. האמה היא — פונקנו. היתה מצויה אצל המפ-קדים-על-הקרקע הנטיה לבקש סיוע-אווירי גם כש-ביכולתו של חיל-התותחנים והמרגמות היה לבצע את המלאכה... כבר קרה שהיה לרשותי עד כדי עשרים ושבע יחידות-משנה של סקוודרון — «ערוכות» מעל לאזור שלי, וממתינות לתורן לפעול. יש שהיה עלינו לבקש ממטוסי-הבוכנה להמתין מעט, — לאפשר למפלטיים להטיל את מטעניהם».

ובמיוחד לענין מטוסי-המפלט:

«לכתחילה, כשבסיסי כוחות-האוויר נמצאו ב־פאן, היה במרחק הקצר — משום מגבלה רצינית למטוסי-המפלט. נוסף לכך, קשה יותר לזהות מטוסי-מרחק מתוך «מפלט» מהיר-טיסה, מ-אשר מתוך מטוסי-בוכנה, האיטי ממנו.

אכן, דברים אלה באו על תיקונם, עם הנסיון. מטוסי-הבוכנה, נראה כי היטיבו להתקפות מנמיכות-טוס באש-מקלעים: — כי הללו מספיקים בשל טיסתם האיטית יותר להמטיר מספר כדורים רב, יותר לתוך חלקת-שטח נתונה».

«נפאלם. — הוא בלי-ספק הטוב שבכלי-הנשק אשר לעצמת-האוויר מנקודת-מבטו של איש הרגלים».

— אמר בריג.ג. מיכאליס. אולם, אין זה אמצעי-